

Unu, doi, trei..., maximum, patru

Prietenul meu, meteorologul, mi-a scris că vine în București, la o reciclare și că preferă să stea la mine. Nu-i place la hotel, nu-i obișnuit. I-am răspuns că-l aștept, că-l primesc bucuros, că toți ai mei vor fi încântați să-l ospetească; doar, vara trecută i-am umplut singurătatea stațiunii lui meteorologice, scriindu-i eu, atunci, că prefer să stau cu familia mea în cabana lui strimț de pe coama muntelui, nu-mi place la hotel, nu-s obișnuit. I-am amintit, în cuvinte calde, porțile din suflet, ce vacanță frumoasă am avut, eu și ai mei, acolo, sus, departe de lumea dezlănțuită... Am trecut ușor peste aspectele nu tocmai vesele ale ireconciliabilului conflict dintre basetul meu și catirul lui, creaturi altminteri pașnice, care, vreme de două săptămâni, s-au aflat în guerilă, fiecare căutînd, viclean, să-l prăvale pe celălalt în hăuri; n-are rost, mi-am zis, să umbresc frumusețea amintirii acelor zile, mai ales că nu vedeam cum s-ar putea reedita conflictul: meteorologul meu nu pomenise nimic despre reciclarea catirului.

A venit, l-am smuls din forțota gării, care-l buimăcise, l-am văzut mulțumit de liniștea locuinței mele și l-am întrebat, ca o bună gazdă ce sint, cum i-aș putea face zilele șederii sale în București cit mai plăcute. N-am fost peste măsură de surprins cînd am aflat că vrea să facă o cură intensivă de

teatru, știindu-l iubitor de cultură: o dată pe săptămînă, catirul îi aduce în samare, de-ale gurii și de-ale minții. Jumătate din povara blindului și răbdătorului său tovarăș de singurătate e alcătuită din cărți și reviste culturale. Am vrut să-l ajut, să-i fac recomandări, sugestii. M-a respins cu delicatețe, explicîndu-mi: el citește toate cronicile și, să nu mă supăr, dar mă știe pătînior, am alte criterii. Bun. M-am oferit să-i fac rost de bilete. Asta, da, mi-a zis și mi-a înminat o listă cu titluri alese de el.

N-avea rost să fac vreun comentariu pe marginea preferințelor lui. În definitiv, nu e om de artă, e om de știință, meteorolog, chiar dacă știința lui presupune tot atîta fantezie, improbabilitate, incertitudine și ambiguitate cit o operă de artă.

N-avea rost nici să-l contrazic. Trăind de atîta vreme izolat, rupt de lume, meteorologul meu nu mai are obișnuința discuțiilor în contradictoriu și poate reacționa imprezizibil, ceea ce n-ar fi fost în avantajul meu. Pe scurt, iată lista lui: Opus, unul... singur la Teatrul de Comedie; Emigranții și Lecția de engleză la Teatrul Mic; Conversație în casa von Stein, Inele, cercei, beteală și Craii de Curtea Veche la Teatrul „Notara”; Elegie, Trei pe o bancă, Aventură în banal, Cine se teme de Virginia Woolf?, Comedie de modă veche, Așteptîndu-l pe Godot, Monolog cu fața la

perete, la Teatrul Național; Dragă mincinosule la Teatrul Giulești; Conul Leonida, Cum se numeau cei patru Beatles? și Gin-Rummy la Teatrul „Bulandra”. Nu vă sare nimic în ochi? Mie, din prima clipă, ceva nu mi s-a părut tocmai obișnuit. Lista n-am alcătuit-o eu, nu pot fi invinuit că sint tendențios, nici de maliție nu pot fi suspectat, totuși, nu vă sare nimic în ochi? Mă rog.

Zilele treceau. Seara, cînd venea de la spectacole, prietenul meu îmi vorbea înflăcărat despre nebulozități, cîmpuri barice, curenți ascensionali, fronturi de aer polar, ionosferă, erupții solare, toate, fenomene complexe, aflate sub atenta observație a sateliților meteorologici care dau veșnic-eronatei previziuni a timpului o înaltă ținută științifică.

În ultima zi, cu puțină vreme înaintea plecării, solitarul meu prieten, pe care l-am suspectat în sinea mea că și-a ales spectacolele după criteriile unui om singuratic, izolat, care nu rabdă imaginea aglomerărilor umane, a forfotei, a vinzolelii, fie și pe o scenă, prietenul meu, meteorologul, m-a întrebat: cum se face că se joacă atîtea spectacole cu unul, doi, trei, maximum patru interpreți? N-au teatrele actori? Ba au, i-am răspuns, au, patruzeci, unele au șaptezeci-optzeci de actori. Și ce fac ceilalți, care nu joacă? mă sicie în continuare amical. Ei, mai joacă, mai așteaptă, mai fac instructaje, i-am răspuns eu, ridicînd din umeri cu o nepăsare demnă de un director de teatru...